

BULETINUL ADVENTIST

Anul XXVIII. Nr. 12

Decembrie 1950

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-Ńia, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

17 Martie 1951

1. Care este starea firească a omului? Rom. 3, 10 ult. p.
2. De aceea de care lucru are nevoie păcătosul? Prov. 12, 28.
3. Care este izvorul îndreptării? Ier. 23, 6 ult. p.; 1 Cor. 1, 30.
4. Ce experiență minunată face acela care primește pe Hristos ca Mântuitor personal? Isa. 61, 10 pr. p.
5. Care două feluri de îndreptărire sunt amintite de Pavel? Rom. 10, 3; Filip. 3, 9.
6. Ce pildă dădu Isus, prin care arată cum se înfățișează neprihănirea omului? Luca 18, 11, 12.
7. Când prin credință primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru personal, la ce stare vom ajunge? Rom. 5, 18, 19.
8. Ce suntem îndemnați să căutăm? Zef. 2, 3 pr. p.
9. Când căutăm cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu, ce urmează în chip sigur? Mat. 5, 6.

CREDINȚĂ

24 Martie 1951

1. Fără credință, ce lucru nu e cu putință? Ebr. 11, 6.
2. Din ce pricină propovăduirea Evangheliei nu ajută unora? Ebr. 4, 2.
3. Pe lângă junghierea mielului în noaptea Paștilor, ce mai era necesar? Exod 12, 7.
Sângele trebuia stropit pe ușori, ca abia atunci familia să se găsească în siguranță. La fel stau lucrurile și cu noi. Nu este de ajuns ca Mielul nostru de Paște să fie înjunghiat. Prin credință, noi trebuie să stropim cu sângele Său propriile noastre suflete vinovate, deoarece credința face aplicabil aceea ce Dumnezeu a făcut posibil. Hristos n'a murit pentru om astfel încât toți trebuie să fie mântuiți, ci pentru ca toți să poată fi mântuiți. Moartea Sa face ca mântuirea noastră să fie posibilă, iar nu obligatorie.
4. Ce este credința? Ebr. 11, 1 pr. p.
5. Al cui dar este credința? Efes. 2, 8.
Dumnezeu dă adevărul, obiectul credinței, sau puterea de a crede: dar El nu crede pentru nimeni. Cu toate că, El ajută pe credincios, faptul de a crede este absolut al credinciosului, și este de bunăvoie, neimpus.
6. Pe ce este întemeiată credința? Rom. 10, 17.
7. Ce învață Hristos că trebuie să facem dacă vrem să vedem slava lui Dumnezeu? Ioan 11, 40.
Când Dumnezeu ne oferă mântuirea, credința este

VIEAȚA PRIN HRISTOS

31 Martie 1951

1. Care a fost însărcinarea lui Hristos pe pământ? Ioan 10, 10 ult. p.; 3, 16.
2. În ce fel putea dobândi păcătosul această viață? 1 Petru 3, 18; Rom. 5, 10; Ebr. 2, 9, 14.
Această mare jertfă nu a fost adusă, pentru a face pe Tatăl să ne iubească, sau pentru a-L îndupleca să ne mântuiască. Nu, nu! „Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său unul născut“. Ioan 3, 16. Tatăl ne iubește nu din cauza marelui jertfe aduse pentru noi; ci El aduse această mare jertfă, pentru că ne iubește atât de mult. Hristos fu Mijlocitorul, prin care Tatăl putu să reverse nemărginita Sa iubire asupra lumii decăzute. Dumnezeu fu în Hristos, împăcând lumea cu Sine însuși“. 2 Cor. 5, 19. Dumnezeu suferi împreună cu Fiul Său. În suferința din Ghetsemani, ca și în chinurile morții pe Golgota, inima, cea plină de nemărginită iubire plăti tributul pentru răscumpărarea noastră.
3. Ce a determinat marea jertfă care ne-a liberat de sub blestemul păcatului? Ioan 15, 13; 13, 1 ult. p.
4. În ce fel dobândim biruința asupra păcatului? 1 Cor. 15, 57; Col. 1, 27.
5. Această biruință ce posibilitate ne dă nouă? 2 Cor. 2, 14.
Cresterea noastră în har, bucuria noastră în spirit, folosința noastră, toate depind de legătura noastră cu Hristos. Prin zilnica și continua legătură cu Hristos, prin continua rămânere în Hristos, numai astfel putem crește în har. El nu este numai Începătorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos este întâiu, pe urmă și totdeauna. El trebuie să fie cu noi, nu numai la începutul și la sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas.
6. Cu ce este asemuită această biruință asupra păcatului? 1 Petru 1, 23; Ioan 3, 3.
7. În ce chip se poate ajunge la această înnoire de viață? Ioan 3, 5.
8. La ce măsură de desăvârșire vede Ioan ajunsă biserica lui Hristos? 1 Ioan 3, 2.

LEGEA ȘI EVANGHELIA

7 Aprilie 1951

1. Cu ce întrebare se adresează unul dintre cărturari, lui Isus? Marcu 12, 28.
2. Care a fost răspunsul Mântuitorului? Ver. 30, 31.
3. În care parte a Bibliei sunt arătate mai pe larg aceleași principii? Exod 20, 1-17.
4. Pe câte table de piatră au fost scrise ele? Exod 31, 18.
Cele zece porunci au fost scrise pe două table de piatră din pricină că ele se ocupă cu aceleași două principii. Cele zece reies în chip natural din cele două, și însemnează toate ceea ce exprimă

cele zece avem cele două desvoltate. C. N. Spurgeon explică aceasta astfel: „Dacă iubești pe Dumnezeu din toată inima ta trebuie să păzești prima tablă; și dacă iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, trebuie să păzești cea de a doua tablă“.

5. Cum arată Pavel caracterul cuprinzător al ultimei din aceste două porunci? Rom. 13, 8—10.

6. Cum vorbește Isus mai departe despre cele „două“ porunci? Luca 10, 25-28.

7. Cum este cunoscută Legea chiar de către Neamuri? Rom. 2, 14, 15.

8. Ce se spune că este păcatul? În ce raport stă Legea față de păcat? 1 Ioan 3, 4; Rom. 3, 20; 7, 7.

Legea nu face păcătoși, ci ea doar descoperă faptul că cineva este păcătos. Noi nu știm ce este păcatul dacă Legea nu l-ar descoperi. „Prin lege vine cunoștința deplină a păcatului“. Legea în sine „este sfântă, porunca este sfântă, dreaptă și bună“. Rom. 7, 12.

9. Numai prin cine poate găsi păcătosul mântuire? Rom. 8, 3.

Nu este absolut deloc nevoie ca Legea să fie dată laoparte pentru a așeza Evanghelia. „Intr'adevăr, niciuna din ele nu înlocuește pe cealaltă, ci ele se împacă perfect de bine întreolaltă... Așa dar, există cea mai strânsă legătură, pe care o poate concepe cineva, între Lege și Evanghelie. Pe de o parte Legea deschide neconținut calea pentru Evanghelie și ne îndreaptă spre ea; pe de altă parte, Evanghelia ne duce neconținut la o mai exactă împlinire a Legii“. „Predicile lui J. Wesley“. Vol. I, p. 223.

10. Ce este Evanghelia? Rom. 1, 16 pr. p.

11. Cum poate fi ilustrată legătura dintre Lege și Evanghelie?

Legea, care într'o oarecare măsură și în anumite privințe poate fi asemuită unui termometru, poate să descopere o stare de fierbințeală, dar nu este în stare să vindece boala. Legea nu poate să mântuiască din păcat. Hristos, nu mântuiește din păcat dar nu desființând Legea sau termometrul. Hristos face aceasta prin dreptatea Sa atribuită sau dăruită. Legea (termometrul spiritual) mărturisește atunci despre dreptatea noastră în Hristos. Rom. 3, 21.

12. Ce schimbare se va produce în păcătos? Efes. 5, 8, 9.

Dacă noi rămânem în Hristos, și dacă iubirea lui Dumnezeu este în noi, atunci sentimentele, cugetele și faptele noastre vor fi toate în armonie cu voința lui Dumnezeu cea arătată în poruncile sfintei Sale Legi.

IERTAREA PĂCATELOR

14 Aprilie 1951

1. Care întâmplare din timpul Domnului Hristos și care cuvinte ale Sale se potrivesc întocmai faptelor papalității? Mat. 21, 12, 13.

Papalitatea făcuse din harul lui Dumnezeu o marfă de vânzare. Mesele schimbătorilor de bani fuseseră așezate lângă altarele ei, și aerul răsună de vutetul vocilor vânzătorilor și cumpărătorilor de indulgențe. Sub pretext că se strâng fonduri pentru construirea Bisericii Sf. Petru din Roma, se vindeau în public, din ordinul papii, indulgențe pentru iertarea păcatelor. Cu prețul crimei urma să se zidească un templu pentru adorarea lui Dumnezeu, piatra unghiulară fiind așezată pe nelegiuire.

2. Încă din veacuri, în ce fel a înțeles Dumnezeu să ofere păcătosului mântuirea Isa. 55, 1, 2 pr. p. 3 pr. p.

Dar departe de a urma învățăturile Scripturilor în ce privește mântuirea sufletelor, altă fabricațiune fu necesară pentru a pune Roma în stare să exploateze frica și păcatele aderenților ei. Aceasta fu dorința indulgențelor. O deplină iertare a păcatelor trecute, prezente și viitoare, și asigurarea anulării tuturor pedepselor și chinurile meritate fu promisă aceluia care se angajau în războaiele organizate de papa pentru extinderea demnității sale. nedensirea sau

pentru exterminarea aceluia care cutezau să tăgăduiască supremația spirituală. Poporul era deosemena instruit că prin vărsarea unei sume oarecare în tezaurul Bisericii, putea să obțină iertarea propriilor sale păcate și libertatea sufletelor prietenilor decedați, care au fost aruncate în vâpăile purgatorului.

Prin astfel de mijloace Roma umplea casele ei de bani și-și susținea măreția, luxul și viciul preținșilor reprezentanți ai Aceluia care n'avea unde să-și plece capul.

3. Prin ce altceva însă spune apostolul Petru că se poate dobândi mântuirea? 1 Petru 1, 18, 19.

Deși Cuvântul Scripturii arată calea cea simplă a mântuirii prin sângele lui Hristos, papalitatea așeză în Biserică un trafic infam. Tetzel, Comisarul oficial însărcinat cu vânzarea indulgențelor în Germania, se urca la amovn și lăuda peste măsură indulgențele, ca și cum ar fi fost cel mai prețios dar al lui Dumnezeu. El declara că mulțumită certificatelor sale de iertare, se iartă cumpărătorului toate păcatele „chiar și cele mai înspăimântătoare, pe care ar vrea omul să le comită“. „Nu e nevoie nici de regretare, nici de părere de rău sau de pocăință pentru păcat“. „Mai mult“—adăuga el—„indulgențele nu mântuiesc numai pe cei vii, ele mântuiesc și pe cei morți“. Chiar în clipa — continua Tetzel — când banul cade și răsună în fundul lăzii, sufletul iese din Purgatoriu și zboară liberat spre cer.

4. Doar în ce fel poate păcătosul ajunge iertarea și ștergerea păcatelor sale? Prov. 28, 13, Ps. 32, 5; 1 Ioan 1, 9.

Când Simion Magul oferi apostolilor bani ca preț de cumpărare pentru darul de a face minuni, Petru i-a răspuns: „Bani tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s'ar putea căpăta cu bani“. Fapte 8, 20. Dar oferta lui Tetzel era primită cu grabă de mii de persoane. Aurul și argintul curgeau în aceste lăzi de bani. O mântuire obținută pentru bani este mai ușdără decât aceea care cere pocăință, credință și eforturi continue și stăruitoare pentru a rezista păcatului și pentru a-l birui.

5. În ce fel se poate ajunge la îndreptățire? Rom. 3, 24.

Fată de această învățătură biblică ce arată că îndreptățirea este darul fără plată al lui Dumnezeu prin Isus Hristos, papalitatea arată o altă cale, și anume aceea a indulgențelor plătite cu bani grei.

Pe unul din zidurile interioare ale Bisericii în care se găsesc Treptele Sfinte la Roma, stă scris:

„Sfintia Sa Papa Pius X. printr'un autograf din 26 Februarie 1908, acordă o indulgență plenară în perpetuu, în favoarea sufletelor din Purgatoriu și putând fi dobândită de toti cei care, meditănd asupra patimilor hincuvântatului Domn, suie pe genunchii săi Treptele Sfinte“.

6. În ce fel mai vorbește apostolul Pavel despre răscumpărarea prin sângele Domnului Isus? Efes. 1, 7.

Aiungere papalității la putere a marcat începutul evului întunecos. Cu cât a crescut puterea ei, cu atât întunecul deveni mai des. În locul lui Hristos, adevărata temelie, deveni Papa dela Roma obiectul credinței. În loc de a-și pune încrederea în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și pentru mântuirea vesnică, poporul privea spre papa. Poporul era instruit că Papa este mijlocitorul lor pământesc și că nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu decât prin El; ba mai mult, că el este pus să stea în locul lui Dumnezeu și că implicat oricine trebuie să i se supună.

7. În ce fel și-a dovedit Dumnezeu iubire față de cel păcătos? Care este singurul lucru ce se cere a-l face el? Ioan 3, 16; Rom. 5, 8.

8. În ce măsură poate un păcătos să fie curățit prin sângele lui Isus de nelegiurile sale? 1 Ioan 1, 7.

DIE RECHTFERTIGUNG DURCH DEN GLAUBEN

17 März 1951

1. Welches ist der natürliche Zustand des Menschen? Röm. 3, 10.

2. Was benötigt deshalb der Sünder? Sprüche 12, 28.

3. Welches ist der Grund aller Rechtfertigung? Jer. 23, 6; 1. Kor. 1, 30.

4. Welche wunderbare Erfahrung wird jeder machen, der Jesum als seinen persönlichen Heiland annimmt? Jes. 61, 10.

5. Welche zwei Arten der Rechtfertigung erwähnt Paulus? Röm. 10, 3; Phil. 3, 9.

6. Welches Gleichnis gebrauchte Jesus, um zu zeigen, wie die Gerechtigkeit des Menschen aussieht? Luk. 18, 11. 12.

7. Welchen Zustand werden wir erreichen, wenn wir durch den Glauben, Jesum als unsern persönlichen Heiland annehmen? Röm. 5, 18, 19.

8. Was sollten wir suchen? Zeph. 2, 3.

9. Wenn wir in der Tat die Gerechtigkeit Gottes suchen, was wird dann sicher die Folge sein? Matth. 5, 6.

DER GLAUBE

24 März 1951

1. Was ist ohne Glaube unmöglich? Hebr. 11, 6.

2. Weshalb hilft die Verkündigung des Evangeliums einigen nicht? Hebr. 4, 2.

3. Was war ausser dem Schlachten des Lammes in der Passahnacht auch noch notwendig? 2. Mose 12, 7.

Die Türpfosten mussten mit dem Blute besprengt werden; erst dann konnte die Familie sich in Sicherheit betrachten. Ebenso steht es auch mit uns. Es genügt nicht allein, dass unser Osterlamm geschlachtet wurde, Durch den Glauben sollen wir mit Seinem Blut unsere eigenen schuldbeladenen Seelen besprengen, weil der Glaube das anwendbar macht, was Gott uns ermöglicht hat. Jesus starb nicht deshalb für den Menschen, dass alle erlöst werden *müssen*, sondern dass alle erlöst werden *können*. Sein Tod macht unsere Erlösung möglich, nicht aber verpflichtend.

4. Was ist der Glaube? Hebr. 11, 1.

5. Wessen Gabe ist der Glaube? Ephes. 2, 8.

Gott gibt uns die Wahrheit, den Gegenstand des Glaubens, oder die Kraft zum Glauben, aber Er glaubt nicht anstelle irgendeines Menschen. Obwohl Er dem Gläubigen hilft, gehört doch die Tat des Glaubens ganz dem Gläubigen und ist ein freiwilliger und ungezwungener Akt.

6. Worauf gründet sich der Glaube? Röm. 10, 17.

7. Was lehrt Christus, dass wir machen sollen, wenn wir die Herrlichkeit Gottes sehen wollen? Joh. 11, 40.

Wenn uns Gott die Erlösung anbietet, so ist der Glaube das Mittel, wodurch wir dieselbe empfangen.

LEBEN DURCH CHRISTUS

31 März 1951

1. Welche Aufgabe hatte Christus auf Erden? Joh. 10, 10; 3, 16.

2. In welcher Weise konnte der Sünder dieses Leben erlangen? 1. Pet. 3, 18; Röm. 5, 10; Hebr. 2, 9. 14.

Dieses grosse Opfer wurde nicht deshalb gebracht, um unsern himmlischen Vater zu veranlassen, dass Er uns lieben soll, oder um Ihn zu überzeugen, dass Er uns erlöse. Nein, keineswegs! Denn „also hat Gott die Welt geliebt, dass Er Seinen eingeborenen Sohn

grossen Opfers, welches für uns gebracht wurde, sondern Er hat dieses grosse Opfer gebracht, weil Er uns so sehr liebte, Christus wurde der Mittler, durch welchen der Vater Seine unbergrenzte Liebe über eine gefallene Welt ergiessen konnte. „Denn Gott war in Christo und versöhnte die Welt mit Ihm selber“. 2. Kor. 5, 19. Gott litt mit Seinem Sohn zusammen in den Schmerzen Ghetsemanes, sowie in den Todesqualen auf Golgatha hat das von unermessener Liebe erfüllte Herz den Tribut für unsere Erlösung bezahlt.

3. Was war die Veranlassung zu dem grossen Opfer, wodurch wir vom Fluch der Sünde befreit wurden? Joh. 15, 13; 13, 1. 1. T.

4. Wie erlangen wir den Sieg über die Sünde? 1. Kor. 15, 57; Kol. 1, 27.

5. Was ermöglicht uns dieser Sieg? 2. Kor. 2, 14.

Unser Wachstum in der Gnade, unsere Freude im Geist, unsere Brauchbarkeit — alles hängt von unserer Verbindung mit Christo ab. Durch die tägliche und unaufhörliche Verbindung mit Christo, durch unser Bleiben in Christo, nur so können wir in der Gnade wachsen. Er ist nicht nur der Anfänger, sondern auch der Vollender unseres Glaubens. Christus ist der Erste, der Letzte und allezeit Derselbe. Er soll nicht nur am Anfange und am Ende unseres Lebenslaufes sein, sondern bei jedem Schritt.

6. Womit wird dieser Sieg über die Sünde verglichen? 1. Pet. 1, 23; Joh. 3, 3.

7. In welcher Weise kann man zu dieser Erneuerung des Lebens gelangen? Joh. 3, 5.

8. In welchem Zustand der Vollkommenheit sieht Johannes die Gemeinde Christi? 1. Joh. 3, 2.

GESETZ UND EVANGELIUM

7 April 1951

1. Welche Frage stellte einer der Schriftgelehrten an den Heiland? Markus 12, 28.

2. Wie lautete die Antwort Jesu? Vers 30-31.

3. In welchem Buche der Bibel sind dieselben Grundsätze weiter erläutert? 2. Mose 20, 1-17.

4. Auf wie viele Steintafeln sind sie geschrieben worden? 2. Mose 31, 18.

Die Zehn Gebote wurden auf zwei Steintafeln geschrieben, weil sie dieselben beiden Grundsätze behandeln, C. H. Spurgeon erläutert dies in folgender Weise: „Wenn du Gott von ganzem Herzen liebst so wirst du die erste Tafel beobachten, und wenn du deinen Nächsten wie dich selbst liebst, so wirst du die zweite Tafel beobachten“.

5. Wie weist Paulus auf den zusammenfassenden Charakter des letzteren dieser zwei Gebote hin? Rom. 13, 8-10.

6. Wie spricht Jesus über diese „zwei“ Gebote? Luk. 10, 25-28.

7. Wie ist sogar den Heiden das Gesetz bekannt? Röm. 2, 14. 15.

8. Was ist die Sünde? In welchem Verhältnis steht das Gesetz zur Sünde? 1. Joh. 3, 4; Röm. 3, 20; 7, 7.

Das Gesetz macht keine Sünder, sondern es offenbart bloss die Tatsache, dass jemand gesündigt hat. Wir wüssten nicht, was Sünde ist, wenn uns das Gesetz dies nicht entdecken würde.

9. Nur durch wen kann der Sünder Erlösung finden? Rom. 8, 3.

Es ist nicht unbedingt notwendig, das Gesetz zu beseitigen, um das Evangelium aufrichten zu können. „In der Tat, diese beiden heben nicht einander auf, sondern zwischen denselben besteht die vollste Harmonie... Es besteht mithin die innigste Verbindung zwischen Gesetz und Evangelium. Einerseits eröffnet das Gesetz stets den Weg für das Evangelium, indem es uns darauf hinweist; andererseits führt uns das Evangelium unaufhörlich zu einer vollkommeneren Erfüllung des Gesetzes.“ — „Die Predigten Wes-

10. Was ist das Evangelium? Röm. 1, 16. erster Teil.

11. Wie kann die Verbindung zwischen Gesetz und Evangelium veranschaulicht werden?

Das Gesetz kann in einem gewissen Masse mit einem Thermometer verglichen werden und ist imstande einen fieberhaften Zustand festzustellen, es vermag aber nicht die Krankheit zu heilen. Das Gesetz kann uns nicht von der Sünde erlösen. Unser Heiland erlöst uns von der Sünde, Er hebt aber nicht das Gesetz — oder den Thermometer — auf. Jesus macht dies durch Seine Gerechtigkeit, die Er uns zurechnet oder schenkt. Das Gesetz — der geistige Thermometer — zeugt dann von unserer Gerechtigkeit in Jesu Christo. Röm. 3, 21.

12. Welche Änderung wird im Sünder hervorgerufen? Ephes. 5, 8. 9.

Wenn wir in Christo bleiben und wenn die Liebe Gottes in uns wohnt, dann werden alle unsere Gedanken, Gefühle und Taten im Einklang mit dem Willen Gottes stehen, der in den Geboten Seines heiligen Gesetzes offenbart ist.

DIE VERGEBUNG DER SÜNDEN

14 April 1951

1. Welches Ereignis aus der Zeit Christi und welche Seiner Worte treffen genauestens auf die Handlungsweise des Papsttums zu? Matth. 21, 12. 13.

Das Papsttum hatte aus der Gnade Gottes eine Ware gemacht. Die Tische der Geldwechsler wurden neben den Altären aufgestellt und man hörte den Lärm, welchen die Käufer und die Verkäufer der Ablassse verursachten. Unter dem Vorwande, dass man Mittel sammle zum Aufbau der Kirche des Hl. Petrus aus Rom, verkaufte man öffentlich, im Auftrage des Papstes, Ablassse für die Vergebung der Sünden. Mit dem Preis für begangene Verbrechen sollte ein Tempel zur Anbetung Gottes aufgerichtet werden, wobei der Eckstein auf Gesetzlosigkeit gelegt wurde.

2. Wie hat Gott noch vor alters es für gut befunden, dem Sünder die Erlösung anzutragen? Jes. 55, 1. 2. erster Teil. 3. erster Teil.

Im Gegensatz zu den Lehren der Heiligen Schrift bezüglich der Erlösung der Seele hat Rom ein anderes Fabrikat erfunden, um die Angst und die Sünden seiner Gläubigen ausnützen zu können. Dies war die Lehre der Ablassse. Dadurch wurde vollkommene Vergebung aller vergangenen, gegenwärtigen und zukünftigen Sünden verheissen und die Versicherung gegeben, dass alle verdienten Strafen und Qualen aufgehoben werden, wenn jemand sich bereit erklärte in den Krieg zu ziehen, der vom Papst organisiert wurde, um seine Herrschaft auszubreiten, um alle die zu bestrafen und zu vernichten, welche es wagten, seine geistige Oberhoheit in Frage zu stellen. Gleichzeitig wurde das Volk unterrichtet, dass durch

die Einzahlung einer gewissen Summe in den Kirchenschatz, die Vergebung seiner eigenen Sünden und die Befreiung der Seelen verstorbener Freunde, die den Flammen des Fegefeuers ausgeliefert worden waren, gesichert werden kann.

Mit solchen Methoden füllte Rom seine Geldkassen und betrieb seinen Luxus und die vorgeblichen Vertreter des Heilandes, der von Sich sagte, dass Er keinen Platz hatte, wo Er Sein Haupt hinlegen konnte, führten ein lasterhaftes Leben.

3. Nur wodurch können wir erlöst werden? 1. Pet. 1, 18. 19.

Obwohl das Wort der Heiligen Schrift auf den einfachen Weg der Erlösung das Blut Christi hinweist, hat das Papsttum trotzdem einen schändlichen Handel in der Kirche aufgestellt. Tetzels, der amtlich bevollmächtigte Kommissar mit dem Ablasshandel in Deutschland, bestieg die Kanzel und pries die Ablassse als eine kostbare Gabe Gottes. Er erklärte, dass kraft seiner Ablasszettel dem Käufer alle Sünden, wenn sie auch noch so ungeheuerlich wären, welche der Mensch noch begehen möchte, verziehen würden. Es wäre nicht not, Reue, noch Leid oder Busse, für die Sünden zu haben. Seine Ablassse besässen Kraft, Lebende und Tote zu retten, wenn einer Geld in den Kasten legt für eine Seele im Fegefeuer, sobald der Pfennig auf den Boden fiel und klinge, so würde die Seele zum Himmel hinauffahren.

4. Nur wie kann ein Sünder die Vergebung und Tilgung seiner Schuld erlangen? Sprüche 28, 13; Ps. 32, 5; 1. Joh. 1, 9.

Als Simon der Zauberer sich von den Aposteln die Macht, Wunder zu wirken erkaufen wollte, antwortete ihm Petrus: „Dein Geld fahre samt dir zur Hölle, weil du gemeint hast, die Gabe Gottes mit Geld erkaufen zu können“. Apg. 8, 20. Aber Tetzels Anerbieten wurde von Tausenden gierig ergriffen. Gold und Silber floss in seinen Kasten. Eine Seligkeit, welche mit Geld erkaufte werden konnte, war leichter zu erlangen, als eine solche, welche Reue, Glauben und eifrige Anstrengungen erforderte, der Sünde zu widerstehen und sie zu überwinden.

5. Wie kann man zur Rechtfertigung gelangen? Röm 3, 24.

Angesichts dieser biblischen Lehre die Rechtfertigung die unentgeltliche Gabe Gottes sei durch Jesum Christum, weist das Papsttum auf einen andern Weg hin und empfiehlt den Ablasshandel, wodurch schweres Geld einkommt.

6. Wie spricht der Apostel Paulus über die Erlösung durch das Blut unseres Herrn Heilandes? Ephes. 1, 7.

7. Wie hat Gott Seine Liebe dem Sünder gegenüber bewiesen? Nur was wird seinerseits verlangt? Joh. 3, 16; Röm. 5, 8.

8. In welchem Masse kann ein Sünder durch das Blut Christi von allen seinen Missetaten gereinigt werden? 1. Joh. 1, 7.